

„Wartewaldist.“ „Wöi seast? ja minna ollen Trasburgi sinnast. Agga kuida teie, mo armas mees, siis seie tullete?“ ütles Oswalt. „Oh, se on halle luggu; kui teil aega ollets, siis ma tahhafsin teise fönnaleda.“ „Ei mitte nüüd, mo föbr, agga kas teate mis nöö ma teile annau, wibige veel pole tunni seie, tunni meie same lounat fönnud, siis ma wöin wälja tulla, teie fönned tulama, ja kui mul wähhää wöimalik on, tahhan teid hea melega aidata.“ „Olge tännatud, mo helde soldat, ma tahhan teid selle pu varjus odata.“ „Hea kül, siis ollen ma pole tunni pärast teie jures,“ ütles Oswalt ja läks ärra. Wähhää aja pärast tödi trummi, mis läbbi föma futsuti. Pärast lounat kui soldatid hulnades linna pole läksid, aetus sa Oswalt hewi, kus waene mees tedda pittsijäimi otas. „Nüüd, mo armas föbr,“ ütles Oswalt, „tulge mo fasa, meie tahhami nattute läima minna, ja teie juttustate müstle siis omma ellust.“ Se olli nüüd halle kül. Waene mees räkis temmale, et ta omma naese ja lapsega olli tahtnud Amerika male minna. Ta olli sure reissi seltsga Hawre linna tulnud, agga te peal varroastati tedda paljaks, ja kui ta Hawre linna sai, polnud tal ennam rahha laewareisi eest maksta. Ta jättis naese ja lapset Hawre linna, ja ruttas lojo pole, et lotis ritsa suggulaste läest rahha laenutus sada. Agga ilmaasjata olli ta sedda lootnud,

fest suggulaste süddamed ollid löövad ning armuta ta waestu, ja mõnni rubli taskus piddi ta veel ford omma koddunt Hawre linna taggasj minnema. Parisi linnast sadik olli ta rahha waewalt ette sönud, seast sadik piddi ta omma leiba terjama ja kui Oswalt mitte täuna ta peale pollets hallas-tanud, siis ta ollets piddand nälja pärast ärra-nörtema.

Waese reissja föune enne häoddast moöodus nüüd helde soldati süddamesse. Siin tulleb awmitado, mõtles ta ommas meles. Agga kuida wisi ja mis läbbi? Noh, mul on jo 20 rubla. Oige kül; agga neid ma ollen hoidnud et wöin ford omma male taggasj minna, kui ma kue su pärast ommad aastad jaan wälja teninud. Se on jälle töesi, agga sedda waest ei wöi sa ka temuna willelusnes mahhajätta. Mis se leiva tüllike, mis sa temmale andsid, tedda aitab, kui sa tedda mitte eddasj ei sada. Sind on so Õnnisteggia wist sets ärrawallitseenud, et sa jesse waesele temma willelusnes abbit s pead olema. Zah, ma tahhan Jumala nimmel aidata, ni palju kui mul agga wöimalik on! Nönda mõtles wagga soldat; agga omma seltsumehhe pole pöördes, ütles ta: „Mo armas mees, tulge minnuga; ma tahhan teid ühte trahteri wia, kus teie alwa hinna eest head öhtosömist ja ömaja leiate.“ Waene rändaja käis rõõmsa süddamega omma lahke juhhatoja körwas. Minnes näüb